FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 11. NOVEMBER 1981 [1]

Høje Domstol.

Udgangspunktet for denne anmodning om præjudiciel afgørelse fra en belgisk ret er — ligesom i sag 269/80 (straffesag mod Robert Tymen), i hvilken jeg for nylig har fremsat forslag til afgørelse — en straffesag på grund af en fiskeriepisode, hvis udfald afhænger af, om medlemsstaterne på det pågældende tidspunkt endnu havde kompetence til at træffe foranstaltninger til begrænsning af fiskeriet i de farvande, som henhører under deres jurisdiktion.

Den 7. maj 1980 blev det nederlandske fiskerfartøj K67 »Christina« — med en tonnage på 67 bruttoregistertons og med en motor på 300 hk — som fiskede efter søtunger, rødspætter og torsk med bomtrawl, hvis gennemsnitlige maskestørrelse var 79 mm, opbragt i det belgiske kystfarvand og bugseret til Ostende. Efter betaling af en sikkerhedsstillelse på 300 000 BFR blev skibet atter frigivet, mens fangsten blev solgt på offentlig auktion og nettene beslaglagt.

Skibets nederlandske kaptajn, Daniël Bout, blev ved Rechtbank van eerste aanleg, Brügge, tiltalt for overtrædelse af de belgiske fiskeribestemmelser. Han tiltaltes for under overtrædelse af kongelig anordning af 23. april 1979 om foranstaltninger til forebyggelse af, at bestandene af fisk, skal- og bløddyr i Belgiens fiskerizone udryddes (houdende maatregelen om de visstand en de schaaldieren- en weekdierenstand in de Belgische visserijzone te beschermen, Belgisch Staatsblad nr. 93 af 15. 5. 1979, s. 5791 ff) som ændret ved kongelig anordning af 20. december 1979 om foreløbige foranstaltninger til bevarelse af fiskebestanden og bestanden af skaldyr og bløddyr i Nordsøen (houdende tijdelijke maatregelen om de visstand en de schaaldieren- en weekdierenstand in de Noordzee te beschermen, Belgisch Staatsblad af 29. 2. 1980, s. 2566 ff) og af lov af 10. oktober 1978 om oprettelse af en belgisk fiskerizone (houdende vaststelling van een Belgische visserijzone) at have fisket i de belgiske kystfarvande med et fiskerfartøj på mere end 50 bruttoregistertons og med en motorkraft på mere end 300 hk og for herved at have benyttet net af dobbeltgarn med en maskestørrelse på under 80 mm.

Da Rechtbank van eerste aanleg, Brügge, tredje afdeling, var i tvivl om, hvorvidt kongeriget Belgien på gerningstidspunktet endnu havde kompetence til at træffe sådanne foranstaltninger, og da tiltalte påberåbte sig, at Rådets forordning nr. 2527/80 af 30. september 1980 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne (EFT L 258 af 1. 10. 1980, s. 1) indeholder bestemmelser, der er gunstigere for ham end den belgiske ordning, har retten ved mellemdom af 19. januar 1981 udsat sagen og i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

»1. Havde medlemsstaterne, på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag stadig kompetence til at træffe sådanne

1 — Oversat fra tysk.

foranstaltninger til begrænsning af fiskeri, som er indeholdt i kgl. anordning af 23. april 1979 om foranstaltninger til forebyggelse af, at bestandene af fisk, skal- og bløddyr i Belgiens fiskerizone udryddes (Belg. Staatsblad af 15. 5. 1979), og var de berettiget til at sikre overholdelsen heraf inden for deres eget højhedsområde, når henses til artiklerne 30, 34, 38-47 i EØF-traktaten af 25. marts 1957, artikel 102 i tiltrædelsesakten samt forordningerne (EØF) nr. 100/76 og 101/76 om den fælles markedsordning for fiskerivarer og etablering af en fælles strukturpolitik for fiskerisektoren (EFT L 20, 1976)?

2. Kan forordning nr. 2527/80 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne eller eventuelt senere forordninger, som regulerer samme område, tillægges tilbagevirkende kraft?«

Min stillingtagen hertil er følgende:

1. I det første spørgsmål er kun kongelig anordning af 23. april 1979 om foranstaltninger til forebyggelse af, at bestandene af fisk, skal- og bløddyr i Belgiens fiskerizone udryddes nævnt udtrykkeligt. En prøvelse af denne foranstaltning, som den forelæggende ret udtrykkeligt har henvist til, i lyset af den retstilstand, som er fastslået i Domstolens domme i sagerne 804/79 (dom af 5. 5. 1981 — Kommissionen mod Det forenede kongerige Storbritannien og Nordirland — Sml. 1981, s. 1045) og 124/80 (dom af 2. 6. 1981 — straffesag mod Van Dam & Zonen — endnu utrykt), frembringer intet, der kan rejse tvivl om dens forenelighed med fællesskabsretten, hvilket også den belgiske regering og Kommissionen, som har afgivet indlæg i sagen, med rette har fremhævet. Kommissionen var nemlig blevet konsulteret rettidigt og havde, som det fremgår af »Meddelelse om Kommissionens godkendelse af nationale foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne« (EFT C 133 af 4. 6. 1980, s. 2), udtrykkeligt godkendt foranstaltningerne.

Derimod er den kongelige anordning om foreløbige foranstaltninger til bevarelse af fiskestanden og bestanden af skaldyr og bløddyr i Nordsøen af 20. december 1979, der kun er nævnt i forelæggelseskendelsens grunde, ifølge Kommissionen aldrig blevet forelagt denne til godkendelse og kunne derfor på grund af den manglende konsultation heller ikke blive prøvet af Kommissionen på retmæssig måde. Med denne anordning blev imidlertid navnlig mindstenetmaskestørrelsen for net a dobbeltgarn forhøjet fra 75 til 80 mm i forhold til anordningen af 23. april 1979.

Ved at anvende net med en maskestørrelse på 79 mm kan tiltalte derfor kun have gjort sig skyldig i en overtrædelse af anordningen af 20. december 1979. Da denne anordning imidlertid er blevet udstedt i strid med fællesskabsrettens udtrykkelige bestemmelser, er en domfældelse støttet på denne anordning ligeledes uforenelig med fællesskabsretten, hvilket jeg har fremført i mit forslag til afgørelse i sag 269/80 (straffesag mod Robert Tymen).

2. Den forelæggende rets andet spørgsmål går ud på, om Rådets forordning nr. 2527/80, som er udstedt efter gerningstidspunktet, eller andre tilsvarende fællesskabsretlige bestemmelser har tilbagevirkende kraft.

Ved besvarelsen af dette spørgsmål må der henvises til, at forordningen af 30. september 1980 i artikel 22 selv fastsætter datoen for sin ikrafttræden til 1. oktober 1980 og samtidig fastsætter sit udløbstidspunkt. Ifølge et almindeligt, også af Domstolen fastslået princip (jf. dom af 5. 7. 1973 i sagerne 1/73 — Westzucker GmbH mod Einfuhr- und Vorratsstelle für Zucker — Sml. 1973, s. 723, og dom af 31. 3. 1977 i sag 88/76 — Société pour l'exportation des sucres SA mod Kommissionen — Sml. 1977, s. 709), finder generelle og retsanordnende bestemmelser imidlertid kun anvendelse fra datoen for deres ikrafttræden, medmindre andet er bestemt. Som både den belgiske regering og Kommissionen med rette har betonet, findes der desuden heller ikke holdepunkter i forordningen for, at Rådet ville tillægge den tilbagevirkende kraft før tidspunktet for dens ikrafttræden. Der ses ikke at foreligge nogen anden fællesskabsretlig foranstaltning udstedt efter den 30. september 1980 til bevarelse af fiskeressourcerne, som kunne have tilbagevirkende kraft på tidspunktet for den i denne sag omhandlede fiskeriepisode.

Sammenfattende foreslår jeg derfor, at de stillede spørgsmål besvares således:

1. Nationale foranstaltninger til bevaring af havets biologiske ressourcer som de af kongeriget Belgien for 1979 udstedte fangstbegrænsningsforanstaltninger er kun forenelige med fællesskabsretten, hvis de er udstedt, fordi Rådet har udvist passivitet, Kommissionen har haft lejlighed til at prøve foranstaltningerne på pasende måde, og Kommissionen ikke har fremsat indvendinger, forbehold eller betingelser mod deres ikrafttræden eller udtrykkeligt har godkendt disse foranstaltninger.

2. Gennemgangen af Rådets forordning nr. 2527/80 af 30. september 1980 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne samt senere fællesskabsforanstaltninger på dette område har intet frembragt, som gør det muligt at slutte, at Rådet har villet tillægge disse foranstaltninger tilbagevirkende kraft.